

Arrest

nr. 185 545 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordigster van de minderjarige X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2016 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 13/04/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van C. D. M.[...], geboren op 05/06/2011, van Filipijnse nationaliteit, gehuwd met D. M. [...], geboren op 09/04/1958, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat C. M. [...] een geboorteakte voorlegde waarin mevrouw stelt dat zij de moeder is van C. D. M. [...];

Echter gaf C. M. i[...]n haar visumaanvraag kort verblijf met het oog op huwelijk dd. 03/10/2012 aan geen kinderen te hebben. Ze verklaarde echter wel een geadopteerd kind te hebben met de naam C. D. M. [...]

Gezien bovenstaande elementen kan de verwantschap tussen C. D. M. [...] en C. M. [...] allerminst aangetoond worden;

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert bijgevolg de voorgelegde geboorteakte te erkennen zodat de visumaanvraag wordt geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe visumaanvraag.

Opgelet: de DNA procedure wordt slechts opgestart nadat door de Belgische onderdaan wordt aangetoond dat hij over een conforme ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat krachtens artikel 274 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nadien stelt dat de geboorteakte niet conform de verklaring van mevrouw C. D. [...] is die zij aflegde bij het verkrijgen van haar eigen visum kort verblijf;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan de conclusie stelt dat de verwantschap tussen C. D. M. [...] en C. M. [...] allerminst is aangetoond;

Terwijl :

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 27 wetboek lpr stelt dat een akte van burgerlijke stand niet erkend wordt indien aan volgende voorwaarden is voldaan :

- *ze niet rechtsgeldig is volgens het toepasselijk recht. De staatssecretaris laat onderzoek naar deze voorwaarde ongemoeid, zodat ervan dient wet worden uitgegaan dat aan deze voorwaarde is voldaan; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert niet waarom de geboorteakte niet rechtsgeldig zou zijn volgens het toepasselijke recht.*

Zonder motivatie dient er dus van worden uitgegaan dat aan deze voorwaarde is voldaan.

Voor de volledigheid bevestigt verzoekster dat aan de vormvoorwaarden is voldaan en deze door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ongetwijfeld zullen onderzocht zijn; het na laten erover te statueren, impliceert dan ook alleszins dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er, terecht van uitgaat dat aan de geboorteakte rechtsgeldig is.

Het is in de Filipijnen immers niet vereist dat de biologische moeder vermeld wordt op de geboorteakte en, zoals gesteld door verzoekster in tempore non suspecto, heeft zij verzoekster meteen bij de geboorte geadopteerd. De akte is dus rechtsgeldig en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bevestigt dit impliciet, door na te laten dit te betwisten.

- Als de akte niet voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van het land waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, kan ze tevens geweigerd worden; Aangezien de akte gelegaliseerd werd, wordt het bewijs onomstotelijk geleverd dat de geboorteakte werd opgemaakt door de bevoegde instantie van het land van herkomst, alsook dat ze echt is.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook deze voorwaarde onvermeld laat, minstens onbehandeld en ongemotiveerd laat, zodat ook dient te worden aangenomen dat aan deze voorwaarde is voldaan.

- wanneer ze strijdig is met de openbare orde
Onder openbare orde begrijpt het Hof van Cassatie de beginselen die essentieel zijn voor de morele, politieke en economische orde van België. Iedere casus zal in concreto moeten beoordeeld worden: bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen of die door de erkenning zouden worden veroorzaakt (art. 21 Wetboek IPR).

Vooreerst wordt benadrukt dat de Belgische rechtsorde geen verschil maakt tussen de behandeling van een "adoptief kind dan wel een "biologisch" kind, zodat de openbare orde in geen enkel geval wordt geschonden; zowel in de constructie dat verzoekster de geadopteerde dochter van mevrouw C. [...] is als biologische dochter van mevrouw C. [...], staat de wet toe dat verzoekster een visum tot gezinshereniging krijgt. De wet wordt niet met voeten getreden, laat staan de openbare orde, mocht verzoekster een visum ontvangen op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Vervolgens laat de staatssecretaris ook deze voorwaarde onbehandeld. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwijst dan misschien wel in algemene bewoordingen naar de voorwaarden van artikel 27 wetboek IPR, hij laat na ze te behandelen en aan te duiden op grond waarvan hij dan wel de geboorteakte niet erkent.

De wet stelt immers niet dat de geboorteakte dient te worden getoetst aan verklaringen die eerder werden afgelegd door de moeder van verzoekster en als zodanig is de beslissing absoluut nietig; de beslissing voegt een niet in de wet voorgeschreven voorwaarde toe, minstens laat na om aan te duiden aan welke wettelijke voorwaarde dan wel niet werd voldaan.

- Wanneer er sprake is van wetsontduiking, mag de erkenning geweigerd worden; Wanneer uit de omstandigheden blijkt dat de afstamming in het buitenland is vastgesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek aangewezen recht (art. 18 Wetboek IPR). Zoals reeds eerder aangetoond, heeft het gegeven dat een kind geadopteerd zou zijn, dan wel het biologische kind is, geen invloed op het recht van verblijf. ER is dan ook geen sprake van wetsontduiking; er is immers geen enkele reden toe. En mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie menen dat er wel van wetsontduiking sprake is, dan laat hij deze onbesproken en ongemotiveerd, zodat de beslissing nietig is gelet op het gebrek aan motivering.

Eerdere rechtspraak stelt dat het feit dat de een afstammingsband vastgesteld in het buitenland aanleiding geeft tot een situatie waarin een kind twee vaders of twee moeders heeft

(afstammingsconflict), is op zich geen reden voor een niet-erkenning van die afstammingsband. Zodoende moet de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook minstens aanwijzen waarom er wetsontduiking zou zijn.”

2.1.2. Artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de afgifte van een visum lang verblijf weigert omdat de verwantschap met de referentiepersoon C.M., daar de naam van de referentiepersoon C.M. op de geboorteakte werd vermeld terwijl de referentiepersoon bij haar visumaanvraag verklaard heeft geen kinderen te hebben maar enkel een geadopteerd kind, niet wordt aangetoond.

De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Zij wijst op het onderzoek dat overeenkomstig voormeld artikel 27 van het WIPR moet worden gevoerd. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat de voormelde motivering geenszins aantoonde dat de verwerende partij de rechtsgeldigheid van de neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het krachtens de verwijzingsregels van het WIPR toepasselijke recht – volgens haar het Filipijns recht – en dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen. Ook geeft de verzoekende partij aan dat naar Filipijns recht niet de naam van de biologische moeder op de geboorteakte vermeld wordt indien het kind bij de geboorte geadopteerd werd.

In casu werd een buitenlandse geboorteakte voorgelegd als bewijs van de afstammingsband. De erkenning of niet-erkenning van de buitenlandse geboorteakte diende dan ook te gebeuren volgens de bepalingen en de verwijzingsregels van het WIPR.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 27 van het WIPR, dat in het bijzonder bepaalt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot afgifte van een visum lang verblijf en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing afdoende is om de verzoekende partij dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Uit voormeld artikel 27 van het WIPR blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het WIPR en tevens verwijzingsregels bevat die het toepasselijk recht aanwijzen.

Zo geldt dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Ook blijkt uit voormeld artikel 27 van het WIPR dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht, zoals aangeduid door het WIPR.

Hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld: *"krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht."*, blijkt hieruit niet aan de hand van welk recht, zoals aangeduid door de verwijzingsregels van het WIPR, de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* de rechtsgeldigheid en de echtheid van de geboorteakte is nagegaan.

De gemachtigde van de staatssecretaris doet in de bestreden beslissing geen enkele uitspraak over de beoordeling van de echtheid van de geboorteakte op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld, noch doet hij enige uitspraak over de rechtsgeldigheid van de geboorteakte overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR. Er blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan de hand van de verwijzingsregels in artikel 27 van het WIPR het toepasselijke recht heeft geïdentificeerd op grond waarvan de rechtsgeldigheid en de echtheid van de geboorteakte moeten worden nagegaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins aan de hand van welk recht, zoals aangeduid door de verwijzingsregels van het WIPR, de gemachtigde van de staatssecretaris is nagegaan of het gegeven dat de referentiepersoon als moeder op de geboorteakte vermeld wordt, nu zij het kind geadopteerd heeft, de echtheid of geldigheid van de geboorteakte aantast, hoewel het WIPR en de verwijzingsregels daarin het wettelijk kader vormen dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse aktes beheerst. Evenmin blijkt uit deze motieven dat de gemachtigde van de staatssecretaris is nagegaan of het gegeven dat uit informatie blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dergelijke aktes, maakt dat de voorgelegde geboorteakte kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde dan wel een vorm van wetsontduiking is. Er wordt in de bestreden beslissing geen toepassing gemaakt van de artikelen 21 en 28 van het WIPR, noch zijn daarover enige motieven in de bestreden weigeringsbeslissing te bespeuren.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 *juncto* artikel 27 van het WIPR zodoende zijn geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2016 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS